

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

צבעים / רחל

משחירה אדמה נחרשת,
פני המים – תכלת ואור,
מוריקה בשורת הדשא
בחגוי הגבעות, במסתור,
ורקפת צנועה מבקשת
להוריד על סלע אפר.

כסלו, תרצ"א

לחן: שייקה פייקוב

פתיח

אפרופו הדיווחים של 'כלכליסט' על שימוש של המשטרה בתוכנת ריגול לצורך חדירה לטלפונים של אזרחים למטרת מעקב, ועל הקלות היחסית של בתי במשפט במתן אישורים כאלה. נזכרתי שלפני עשרות שנים, כאשר שרתתי כחוקר ביחידה המרכזית של משטרת תל אביב, נשלחתי לא פעם לשופט מעצרים להחתים אותו על צווי חיפוש כנגד חשודים בעבירות שנחשבות היום קלות יחסית, כמו שימוש בסמים, תיווך בעסקאות סמים וכדומה, בעיקר בקרב קטינים. ההמולה באולם המעצרים היתה גדולה, מלא עצורים ועורכי דין. סוג של תחנת רכבת והשופט התורן חשב רק איך לעבור את היום הזה בשלום.

ההוראה שאני קיבלתי ממפקדי היתה לעמוד בסמוך לשולחן השופט וכל אימת שהוא מתפנה לרגע מעבודתו, להגיש לו את רשימת הטפסים תוך אמירה "צווי חיפוש". השופט, שעבורו היה זה רגע של אתנחתא מן ההמולה הכללית, לא שאל שאלות, ותוך כדי שהוא מנהל סיג ושיח עם עורך דין פלוני, חתם לי על חמשת הצווים ויצאתי כאשר חצי תאוותי בידי. נראה שלמרות מרחק השנים, הרבה לא השתנה מאז.

חוצמזה, האומיקרון כבר הפך אצלנו לבן-בית, ומספרי המאומתים עולה על כל הגלים הקודמים, למרות שלשמחתנו מדובר במקרים קלים, והתנהלות של רוב המגזרים נמשכת כסדרה. בואו נקווה שתוך ימים תחזור גם מערכת החינוך לתפקוד מלא. אינשאללה.

שבת רגועה ושפוית שמש!

אבנרן

אז איך מסכמים 7 שנים? סמדר מטלון בירגר

איחוד זה הסדר והארגון שקיימים במערכת, שגרות ניהול של המערכת שמייצרת יציבות גם כשקרקע קצת יותר בוערת וכשיש תחלופה של מנהלים. זה מאפיין מאוד גם את התרבות של אשדות ומתחבר מאוד לאני מאמין שלי שדברים נעשים ביושרה ומכוונה טובה ובהגינות, אבל הם חייבים להעשות.

בשנים האחרונות עבדתי עם שלושה שותפים מרכזיים יניב ברקן, ישי שפירא ועינת אפשטיין.

עינת, תודה לך על שנה וחצי של עבודה משותפת, תמיכה, הבנה, רגישות, ובעיקר דוגמא לנמרצות ועשייה, חוס ו הכלה.

ישי, תודה לך על הפרטנר שאתה, הבאת הראייה העסקית, החריפות, החדות, וגם על האווירה הטובה ובדיחות הדעת.

יניב, תודה על חידוד, נקודת מבט ממוקדת וגם רחבה, תובנות, הכוונה, רצינות שנדרשת ועם זאת בהומור ובחן.

אני חושבת שהצוות הניהולי הוא חזק עם המון ערך מוסף, עבודה משותפת, ומשלים אחד את השני, וכן כזה שאפשר לסמוך עליו, וגם אתם חברים מאפשרים למעשה חופש ניהולי שהוא חשוב על מנת שמנהלים יוכלו לקדם ולהשפיע.

עוד שתי פרטנריות חשובות:

אתי, שתמיד שם, גם כאוון, גם כפרטנרית וחברה, עוזרת בנושאי רווחה, יודעת לעזור לנתב את הזמנים. אחראית על כל הדברים הקטנים, וגם על הסלט: תודה על תקופה.

ולצוות הנהלת חשבונות ובעיקר **לאורית מלמוד** חשבת השכר שאיתה עבדתי באופן צמוד, תודה על מקצועיות, אכפתיות, מסירות לעבודה ולמקצוע, לקיבוץ ולחברים. תודה על עבודה משותפת עם הבנה האחת של השנייה דיאלוג, וחברות.

אז תודה על 7 שנים טובות בהן אני נוטה ומקווה להאמין שהשפעתי והשארתי מערכת מש"א מסודרת ומאורגנת, שדואגת לעובדים בהיבטי זכויות, רווחה, שביעות רצון, והתכוונות לעמידה במשימה ובמטרה בצורה הטובה ביותר. מערכת משא עם תהליכים בריאים, ויכולת הסתכלות שהיא קהילתית אך עם זאת עסקית ומאוזנת במקום הזה.

סוף בעמוד הבא

אומרים שאחרי כל 7 שנים טובות באות 7 שנים רעות, אני ממש מקווה שזו סתם אמונה תפלה, כי בהחלט 7 השנים פה באשדות היו עבורי 7 שנים טובות תעסוקתית, עשירות בלמידה, היכרות עם אנשים טובים, היכרות עם תרבות, עם מנהלים, עם פעילויות, עם המון עשייה מבחינתי, פידבק חוזר, ובעיקר תחושה שהיא של בית עבורי, ובית לא פשוט לעזוב.

גם בתקופות יותר קשות, וב- 7 שנים עוברים כמה דברים, תמיד הרגשתי תמיכה וחיוזק מצד האנשים איתם עבדתי.

ובכל זאת, מבחינתי הגעתי לאיזשהו פיק באשדות, וחיפשתי עבורי דרך אחרת, קצת שונה, אתגר חדש.

וגם לאשדות מגיע ריענון, אולי תפיסה קצת אחרת, ראייה שונה, ראש חדש, רעיונות חדשים.

מוריה תחליף אותי החל מתחילת פברואר, היא מגיעה עם המון ניסיון, קולגה וחברה וזה כ"כ מרגיש נכון, להשאיר את מה שאני מרגישה שבניתי, בידיים שאני סומכת עליהן אני רוצה להודות, ולהוקיר את האפשרות והדלת שאשדות פתחה מפניי, הגעתי בעיקר עם ניסיון בגיוס ואבחון, וצוות המזכירות פעילה דאז, **שאול אלטר**, **מוישי מנטל ודורון רוזנבלום** החליטו לתת לי הזדמנות.

בעזרתו של דורון, מנטור מבחינתי, הכרתי את הקיבוץ, את התפיסות, את הגישה של קיבוץ מופרט ושל אשדות בפרט, שמנו סימני השאלה, הקמנו צוות משא, חידדנו אורחות עבודת חברים, הטמענו תהליך משוב לעובדים, בנינו תכנית עבודה, יום גיבוש לענפי הקהילה ועוד ועוד. דורון, תודה לך על הזדמנות, על הליווי והתמיכה, על למידה, התייעצויות, כוונות טובות, עשייה, תודה.

עם **עמית אורלנד** הכרתי לעומק את המגזר העסקי, עמית היוותה עבורי גם היא מנטורית, אחת שדחפה אותי גם להעז ולעשות דברים שלא חשבתי אולי שאעשה. במגזר העסקי גם ביצענו תהליכים שונים, הקמה של פורום מנהלים, בניית מסלולי עתודה לצעירים, פיתחנו את הענפים בהיבטי כוח אדם מקצועי משכיל וכוח צעיר להמשכיות הענפים הלאה.

אחד הדברים שמאפיינים מאוד את אשדות

איך מסכמים 7 שנים - סוף

תודה למנהלי הענפים השונים: בעסקים ובקהילה, ובחינוך, שלמעשה ליוונו האחד את השני לאורך הדרך, ההתפתחות שלכם כמנהלים איננה מובנת מאליה, כל אחד בקצב שלו, המשיכו להיות כאלה, להוביל את הצוותים שלכם בצורה משימתית אך אנושית והומנית.

שיהיה לכולם המון הצלחה בהמשך הדרך, שתשרור עלינו שגרה טובה ובריאה, ללא גלים נוספים, פשוט שגרה.

בריאות לכל והצלחה,

סמדר

לכבוד אשדות היקרה וחבריה היקרים!

המוני תודות על ששלחתם לי את יומנכם שמוקדש בו מקום כבוד רב למשפחתי, משפחת קרפ.

כבוד לאלה שזכרו את אבא ומגייסים כסף להנציח את שמו ע"י שיחזור הציור שעל חזית הבית. אני אוהבת את אשדות היא בליבי ובנפשי.

שלכם מיה רשף

בשם כל במשפחה

גשם יורד בחוץ
עצוב כל מה שנחוץ,
רק הדברים שאין בהם צורך
גורמים לנו למעט שמחה.
שהלכנו לאורך
המעשים הנורים, בלי מילה
ובתבל.
שראינו את העשן העולה
ואת העשן נופל
ואת הגשם.

גשם יורד בחוץ,
אין לי אלא תרוץ
אחד לתרץ בו את כל הקושיות.
הוא יקטן ולא יספיק לי.
אין לי אלא מטפחת אחת למחות
את זעת כל צרותיי.
יש לי רק תקווה אחת
ואינני יודע עם תחזיק מעמד.
אני צריך לתקן אותה כדי להמשיך
ללכת. ובטרם יחשיך.

גשם יורד בחוץ,
כל המים בערוץ
יורדים ליס. לי אין הכרח כזה.
אני נשאר באדמות,
אולי אשהה.

יהודה עמיחי

פרוטוקול מועצת חינוך 19/1/22

נוכחים: אמנון, סנדרה, תומר, דנה, מלאני, שושי, אורית ושני.
חסרים: משה, איתי, טלי ולנה.

עידכון לפרוטוקול מה- 19/1/22

הבוקר, 19/1/22 הודיעה המועמדת לניהול החינוך החברתי, כי מסיבות אישיות היא לא יכולה לקחת על עצמה את התפקיד.

בהתאם לכך, נפרסם מחדש את המכרז להחלפתו של אמנון. בחודש הקרוב המערכת תופעל בהתאם למפורט בעדכון זה.

במקשים את עזרתכם ותמיכתכם בתקופה זו. כמו כן, נשמח לכל עזרה בהפצת המכרז להחלפתו של אמנון.

בנוסף, הוצאנו הודעה לכלל בעלי התפקידים הרלוונטיים באשדות איחוד ומאחד במטרה לשתף ולחשוב יחד על חלופות אפשריות לניהול המערכת, לתמיכה וליווי בתקופת המעבר.

שוב ננצל את ההזדמנות לומר לאמנון המון תודה על המקצועיות, הענייניות, החברות ובעיקר על הנכונות למשוך את התפקיד הרבה מעבר למה שהיה צריך בפועל.

מאחלים לך ולמיכל טיול אחרי צבא' מהנה ופורה.

תומר שלם – יו"ר מועצת חינוך.

1. היכרות עם מנהלת קהילת אשדות איחוד – אורית מור-חיים, שתכנס לתפקידה באמצע פברואר 2022.

2. החלפת מנהל חינוך חברתי.

2.1 בימים הקרובים ייסגרו הפרטים האחרונים עם מועמדת מובילה למילוי התפקיד ויצא עידכון. יסגרו תנאי עבודה ולו"ז לתחילת עבודה. (בסוף הפרוטוקול – עידכון).

2.2 מענה בתקופת ביניים של חודשיים בין העזיבה של אמנון עד כניסתה של מנהלת חדשה למערכת.

נושאים אדמיניסטרטיביים – תינתן תמיכה ע"י מנהל אדמיניסטרטיבית 'אשדות' (דנה פרישקולניק).

ניהול צוות – מענה פדגוגי לצוותים

- א-ב – מובילת צוות ב'
- ג-ו – מובילת צוות ה/ו
- ז-ח – מדריכת שכבת ז'

בנוסף – תמיכה של מלווה פדגוגית של המערכת (דליה).

קשר עם הורים – יישמר קשר רציף עם הורים ע"י מובילי הבתים. במקרה הצורך – ינתן סיוע ע"י יו"ר מועצת החינוך.

התמודדות עם משבר הקורונה – אשת הקשר לכל נושאי הקורונה – מובילת בית כולל צפצפה.

- קשר עם צוות תיאום קורונה.
- קשר עם בית הספר 'מול גלעד' (מנהל ביה"ס והמזכירה).

3. אשדות

3.1 דיווח על התנהלות באירוע נמשך בגנון. עבודה עם הורים וצוות.

3.2 דיווח על התנהלות בריאותי עם ילדה בגנון. בדיקת נוהלים ומעגלי טיפול.

מה "קרה" לנו

בדרום, בערבה, בבקעה ובעמק יזרעאל. כתוצאה מהטמפרטורות הנמוכות ניזוקו הגידולים עצמם וכן הצמחים. יצויין כי הקרה "שורפת" את הגידולים, פוגעת בצינורות ההולכה של הצמח ובמקרים רבים גורמת למוות.

עלי בונה שרופים - צילם: שמוליק מידלר.

סוף בעמוד הבא

כפור או קרה היא תופעת אקלים בה הטמפרטורה השוררת סמוך לפני הקרקע היא 0 מעלות צלזיוס ופחות. התופעה מתרחשת בעיקר בלילות קרים ובהירים ללא רוח, בראשי ההרים ובעמקים, כאשר אוויר קר "גולש" מן ההרים למטה בשל צפיפותו הגדולה יותר. כאשר הטמפרטורה יורדת מתחת לאפס מעלות צלזיוס, אדי מים קופאים על צמחים או חפצים ונוצר כיסוי של קרח כתוצאה מפעפוע של אדי המים. כאשר מים יורדים לטמפרטורה של מתחת ל-4 מעלות צלזיוס הם מתפשטים. עקב כך, נימי הצמח מתפוצצים וגורמים למותו של הצמח. ניתן להבחין בתופעה זו כאשר טל קופא על זגוגיות ועלי צמחים אז נוצרת עליהם שכבה דקה של קרח. התופעה מזיקה לחקלאות, ופוגעת בעיקר בפירות ובירקות.

כפור על הדשאים

מסיכום נתונים ראשוני של הקרן לביטוח נזקים בחקלאות (קנט), עולה כי משעות הבוקר של יום שני, 17 בינואר התקבלו בחברה למעלה מ-200 דיווחים של חקלאים על נזקים שנגרמו מהקרה שהתרחשה בלילות האחרונים. על פי אומדן ראשוני בלבד, היקף הנזקים עומד על כ-45 מיליון שקלים.

נזק משמעותי נגרם לגידולי הירקות, בכל הארץ, ובעיקר לגידולי תפוחי האדמה

מה 'קרה' לנו - המשך

תופעות כאלה פוקדות אותנו בממוצע אחת ל 4-5 שנים ואין הוא מייחס אותן להתחממות הגלובלית. הרשת משפרת במידת מה את העמידות של הבננה לארועים אקלימיים מסוג זה, בכך שמפחיתה את עוצמת פליטת החום מן הצמח החוצה, וזה תלוי כמובן בסוג הרשת. במקרה שלנו, השטחים המועדים לנזקי קרה הם בחלקות הזור הסמוכות לירמוך. בעבר, עוד בטרם עידן בתי הרשת לבנות, נהגו הבננצייקים בעמק הירדן להבעיר צמיגים מסביב למטעי הבנות המועדים לקרה, ובכך לצמצם את הנזקים, אלא שהיום הפעולה אסורה על פי חוק מטעמי הגנת הסביבה.

הנסיון בארועי קרה, מלמד שאחרי לילה של 0-4 מעלות, מתחילים לראות עלים שמצהיבים וכעבור יום-יומיים נוצרת התייבשות לאורך העורק המרכזי בעלים העליונים שהופכים לשחורים. את מידת הנזק אפשר יהיה לאמוד רק לאחר שארוע (או סדרת הארועים) יסתיים ואז יגיעו השמאים. בכל מקרה, מבהיר ישראלי, הקרה לא תשפיע על יבולי השנה הנוכחית אלא על יבולי השנה הבאה, ועד אז - אלוהים גדול. ארוע מסוג זה, מוסיף ישראלי, מכניס לפרופורציה את נטיות הבננה במקומות שמלכתחילה אינם מתאימים במיוחד לבנות, כמו עמק בית שאן/חרוד או עוטף עזה.

אורן ראובני מנהל מטעי אשדות מציין שישנם נזקים, אך עוד מוקדם לקבוע את היקפם

אבנרון

קרה באבוקדו במטע אפיק צילום: גיל מורדכוב

נזקים משמעותיים נוספים נגרמו לגידולי הבנות, האבוקדו, ההדרים וכן למטעי פרי נוספים. בחלק מהמקרים נגרם נזק לפירות הצפויים בחלקם לנשור מהעץ וחלקם צפויים להיפסל לשיווק. בחלק מהמקרים נגרם נזק לעצים עצמם ולפריחה. הפגיעה בפריחה עלולה לגרום לנזקים בתוצרת בשנה הבאה.

בקנט מציינים כי מדובר בהערכה ראשונית בלבד, כאשר לנזקי הקרה עלולות להיות השלכות ארוכות טווח. היקף נזקים סופי ניתן יהיה לקבל רק לאחר שמעריכי החברה יסיימו את הבדיקה בשדות.

החוקר ד"ר **יאיר ישראלי** מעין-גב, מציין שאין מדובר בארוע חריג (ארוע הקרה האחרון בעמק הירדן התרחש ב-2017) וכי

על גשמים רעידות אדמה ובתי קברות

והמזכיר הוא זה שמטפל. באשדות, מסכם יונתן, החליטו ששומרים שוויון רק בין החיים ואחרי שמתים כבר אין שוויון...

עוד דבר שחסר אצלנו וקיים באפיקים למשל, היא מפת איתור, שמאפשרת לזהות בנקל את מיקום הקבר. יונתן מציין שאצלנו אין, כי אף אחד לא עשה. לפני הרבה שנים הכנתי מפה על נייר, מפה ששוכללה בהמשך על ידי לירון ראובני, נמצאת על אקסל אצל אתי ומתעדכנת בכל קבורה חדשה של אשדות איחוד ומאוחד שעליה גם מסומנים מקומות שמורים לבני זוג.

אברון

גשמים

עד יום ה' 27/1 – ירדו באשדות 253 מ"מ אשתקד נרשמו על מועד זה 280.5 מ"מ. החורף – עוד ידו נטויה....

בעת ששורות אלה נכתבות, תשע בערב של יום רביעי - רמת הגולן עוטה לבן, ובירושלים מפלסות השלג בכוונות. אצלנו ניתך גשם 'כבד', קור של 10 מעלות ורוח - אין. חורף סטנדרטי, שאט אט מתיישר עם הממוצע הרב שנתי.

במוצאי שבת ארעה רעידת אדמה בדרגה 3.6 הסולם ריכטר, או משהו דומה. היו בינינו שדיווחו על רהיטים שזזו מעצמם, על זגוגיות שרעדו. הכלב שלי אפילו לא זז. למחרת היתה רעידה קלה נוספת. הבוקר פגשתי עובד תאילדי יושב בפתח ביתו: "לא עבודה"- גשם", סינן והצית סיגריה.

בשבוע שעבר הלכתי להפרד מאיש יקר- עמיקם אסם מאפיקים - שאחרי חמש שנות תענית דיבור מאולצת, השיב נשמתו לבורא. עצי האורן זעו קלות מעל חלקת ההספדים, ופרחיהם שנשרו ברוח, דבקו במעיליהם של הנוכחים. בית הקברות באפיקים, כמו זה שלנו, נטוע על קצה מצוק. אהרלה הדר הסביר לי שרוב בתי הקברות בעמק נטועים בקצה מצוקים, לא משום שמישהו חשב ששם ייטב למתים, אלא שביקשו לנצל את מירב ומיטב השטח החקלאי ודחקו את בתי העלמין לפינה.

בית העלמין של אפיקים מזכיר לי קיבוץ של פעם - מצבות אחידות בגודלן, בצורתן ואפילו בכיתובן. השוויון ניכר לעין. אצלנו המצב שונה לחלוטין: מצבות בגדלים וסטנדרטים שונים: חלקן עשויות שיש פשוט, חלקן אבן. גם הכיתוב איננו אחיד. הפרטה של ממש.

יונתן שבתוקף היותו מזכיר ארבע קדנציות, אומר שבאפיקים כמו גם קיבוצים אחרים בעמק, המצבות מאד אחידות כדי לשמור על השוויון בין החברים. לכל נפטר ניתנים 4 הספדים בלבד (בהלוויתו של יובל ענבי ז"ל, מספר יונתן, ננזפתי קשות על כך שסטיתי מהנוהל ושרתי שיר). בהרבה קיבוצים, מוסיף יונתן, כולל אשדות מאוחד, קיימת ועדת אבלות שמטפלת בליווי המשפחה, סידורי הקבורה ואחזקת בית הקברות, בעוד באשדות איחוד כבר שנים שאין ועדה כזו,

ארכיון אשדות איחוד

אתה"צ החלו לעבור על פני הארון אלפי אזרחים, ידידי המנוח, מאות חברים מאחדות העבודה ופועלי ציון, פקידי העיריה, שרי ממשלה ומשלחות ממשקים וממוסדות. חברים ממזכירות המפלגה והנהלת העיריה עמדו במשמר כבוד."

בשבוע הבא נעסוק במרדכי ומלכה שוורץ, האח והאחות של אסתר קרפ, שגם הם היו בקבוצת "אחדות".

שבת שלום, ובריאות טובה לכולם,

שאל ינאי

ארכיון אשדות יעקב איחוד

משתתפים באבלם של אריק ראובני
וחדוה מלמוד והמשפחות במות
האחות

זיוה ז"ל בארה"ב.

בית אשדות

משתתפים באבלה של

טובה דסקל

במות האם

בית אשדות

עושים סדר בקבוצת "אחדות" – 3

אליעזר שוב

בשתי הכתבות האחרונות מטעם הארכיון וגם בנוכחית, אנו מנסים לברר מי מופיע בקבוצת "אחדות" אך אינו נחשב בקבוצת מייסדי אשדות יעקב. אחד מאותם אנשים הוא אליעזר שוב, לימים, סגן ראש עיריית חיפה, סגנו של אבא חושי. אליעזר מופיע ברשימות קבוצת "אחדות" ביחד עם אחיו ישעיהו. אולם לא מצאתי דבר אודות ישעיהו שוב.

אליעזר נולד ב-1903 בעיר בוברויסק, רוסיה. היה פעיל ציוני כבר בגיל 14. ב-1924, בימי המאסר הכללי של הציונים במוסקבה, נאסר וישב בכלא. "שלושה חודשים אחר כך הוחלף עונשו בהגלייה מברית המועצות לארץ ישראל. עם בואו לארץ הצטרף לקבוצת "אחדות" והיה חבר בקבוצה כשבע שנים." יצא לשליחויות לחו"ל מטעם ההסתדרות והתנועה הקיבוצית. היה חבר מועצת הפועלים בנהריים. עם עזיבתו את "גשר" עבר לחיפה, למד בטכניון וסיים בתואר מהנדס. הקים בחיפה את חברת "המהנדס", אך לא עסק במקצוע זה כי העדיף את הפעילות הציבורית.

כאשר נפטר אליעזר נכתב בעיתון למרחב, ב-23 ליולי 1956: "העבודה בבית העיריה הופסקה והארון הוצב בפתח היכל העיריה ומשמרות מתחלפות מופקדות עליו. ב-4-

המאבק

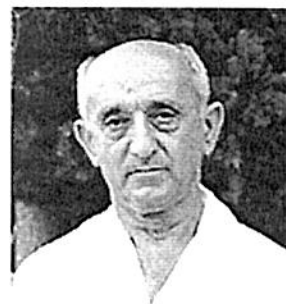
מאוחד ועבד בלול ובאלמ"ת. הוא נפטר ממחלה בגיל 89.

החבורת ממנה לוקטו הפרקים שלהלן, קרויה "המאבק". היא יצאה לאור בהוצאת ארכיון אשדות יעקב מאוחד בשנת 1984 (יומולדת 60 לקיבוץ) בעריכת רבקה תמיר והוקלדה עבור ארכיון אשדות איחוד ע"י אירית גל בשנת 2015. מומלץ לחובבי היסטוריה.

חלוצים נחושים ומתוחכמים

מתיאוריו המפורטים של שחטר עולה נחישותם של אנשי גשר שלא להתבטל בפני הממסד ולעמוד מול הלחצים הכבדים שהפעילה עליהם פיק"א ונועדו להצר את צעדיהם. כבר אז הבינו שעליהם להקדים ולבצע מספר פעולות במשק בלי אישורה המוקדם של פיק"א ורק אחרי יצירת העבודה לתבוע את השתתפותה בהוצאות. ההבנה היתה שגילוי יוזמה ויצירה ישפיע גם על מנהלי פיק"א הקשוחים כולל המנהל הראשי, פרנק רוטשילד שמקום מושבו בפריז. אחת מטענותיו של פרנק כלפי אנשי גשר היתה על עצמאות היתר שנטלו לעצמם, אולם בביקורו בגשר, כשירד לשטחי החקלאות לא הסתיר את התפעלותו וחילק שבחים למתיישבים. שחטר מדגיש שעד העברתם לדלהמיה היו היחסים עם פיק"א אמביוולנטיים: מצד אחד, ויכוחים סוערים ומריבות קשות, מאידך, התייחסות בכבוד ובאמון על שאנו משקיעים במשק למעלה מהתקציב שמקבלים מהם. המשך בעמוד הבא

אברהם שחטר - נחישות מעל הכל

המאבק עם פיק"א על מקום ההתיישבות של קבוצת 'אחדות' היה קשה וממושך. אחד הפעילים המרכזיים בו היה **אברהם שחטר** ז"ל שמתעד על פני עשרים עמודים באופן מדויק ושנון, מסכת ארועים מרתקת, תוך ששופך אור על שורת מאבקים עיקשת ונחושה מול הרוטשילדים, הרוטנברגים, אנשי ההסתדרות ואחרים, שבסיומם עזבה קבוצת 'אחדות' וקבוצות נוספות שבאו בעקבותיה את גשר נחלים, ועלתה אל אדמות דלהמיה.

אברהם שחטר (נשוי ליהודית ואב לשלושה) נולד בעיירה הורודוק שברוסיה למשפחה ציונית ולמד כלכלה וסוציולוגיה באוניברסיטת מוסקבה. במלחמת העולם ה-1 גויס לצבא הרוסי ולאחריה עבר עם משפחתו לריגה שבלטביה. ב-1921 עלה ארצה בראש חבורת חלוצים, שתיקרא לימים "קבוצת 'אחדות' שהתמחתה בעבודות בניין. לאחר שסיימו את בניית שכונת בית הכרם בירושלים ושכונת בורוכוב בגבעתיים, עלתה הקבוצה ב-1924 להתיישבות בגשר. בתוקף כישוריו, הפך שחטר לנציג הקבוצה במו"מ עם פיק"א בנוגע לאדמות גשר ודלהמיה כפי שיפורט בהמשך. תפקידים נוספים שמילא היו: מזכיר הקיבוץ המאוחד, מזכ"ל משרד החקלאות בממשלה הראשונה, ריכוז המחלקה לבנייה ולתכנון, מייסד חברת הספנות של הקיבוץ המאוחד, מנהל עיתון "למרחב", מנהל סמינר אפעל ועוד. לאחר 21 שנות פעילות, חזר שחטר ב-1969 לאשדות

המאבק - המשך...

המשבר הממשי הראשון מול פיק"א
התרחש בשנת 1927 אז נתקבלה הודעה מטעם הברון שהוא רואה סכנה בישוב משקים קיבוציים, ושעל פיק"א להסתלק מהקמת גשר בצורה קבוצתית ולתבוע כי יסכימו להיבנות בצורת מושב. פרנק הודיע מפורשות שכל עוד לא יודיעו אנשי גשר במפורש על קבלת תביעת פיק"א להפוך למושב, היא מנתקת את יחסיה איתנו ולא ינתן לנו שום תקציב לצרכי המשק. אחרי ויכוחים סוערים וקשים קיבל נציג הברון, את הצעת אנשי גשר לדחות את החלטתם הסופית לשנה, זאת לאחר שהסבירו שבתנאים המיוחדים של גשר לא ניתן לקיים משק מושבי אלא רק משק קבוצתי המיוסד על שיתוף מלא עם הועד הפועל של ההסתדרות.

גם התערבותו של דב הוז, שפעל כשליח ההסתדרות בלונדון והיה מקובל כבעל השפעה על הברון, לא עזרה ובמכתב ששלחה הנהלת פיק"א ב- 8/11/26 היא קבעה מפורשות שלא תיישב קבוצה קואופרטיבית בגשר-נחלים, אלא בתור איכרים אינדיבידואליים ואם לא יקבלו את התנאי הזה, לא יזכו לתמיכת הברון.

בצר להם החליטו המתיישבים לפנות אל פנחס **רוטנברג** שנשא שני כובעים: מנהל מפעל החשמל ההולך ומוקם בנהריים ויו"ר הועד הלאומי, ולבקש את עזרתו בהשפעה על פיק"א שהיתה שותפה למפעל החשמל. אחרי ששמע אותם, הודיע להם רוטנברג שגם הוא מתנגד לצורת הקבוצה. כשראו שלא ישכנע אותו בויכוח אידיאולוגי, עברנו לנימוקים מעשיים, ואמרו שהאקלים הקשה וריבוי המחלות מחייבים שיתוף בחיים ובעבודה ועזרה הדדית מלאה. בסוף השיחה אמר רוטנברג שינסה לשוחח על זה עם הנהלת פיק"א, ואולי גם עם הברון עצמו. לימים הודיע רוטנברג לפיק"א שהוא מסכים לשכן את אנשי גשר במחנה העובדים שלו, זאת לאחר שהשתכנע שגרעין החברים בולט בארגונו החברתי בכושרו לבצע עבודות אחראיות.

שחטר מדגיש שמעבר להשתתפותנו בעבודות הקמת מפעל החשמל, שהיתה חשובה כשלעצמה, ניתנה לנו בדרך זו אפשרות להגדיל את מספר חברינו במשק, זאת לאור הקשיים מהתנגדות פיק"א לתכניתנו.

גורם משפיע נוסף היתה ההסתדרות. שחטר מציין שאנשי גשר דרשו כי יובטחו להם 60 מקומות עבודה במפעל של רוטנברג, תנאי שהיה קריטי נוכח חוסר העבודה ששרר אז בארץ.

בנוסף לעיסוקיו השוטפים של רוטנברג, הוא רקם תוכנית להקים שלושה ישובים חקלאיים מסביב למפעל: האחד על אדמות בה-שטווה (דרומית לגשר), אחד על אדמות דלהמיה (לימים אשדות) ואחד בבגורה. שחטר מתאר פגישה עם רוטנברג בה סיפר לו על נטיעת פרדס אשכוליות שהתפתח יפה, על מטע בננות ועל רכישת פרות נוספות. רוטנברג הקשוח, שהעריך מאד יוזמה ויזמות, הדגיש בפני שחטר שבשביל חברי גשר, דלתו פתוחה תמיד וכי תמיד יהיה מוכן להגיש את עזרתו.

הלחץ של אנשי גשר על פרנק לקבל הצעה קונסטרוקטיבית להתיישבות (גשר היה מקום זמני מלכתחילה), נשאה בסופו של דבר פרי, כאשר הודיע על הסכמתו להקצבת סידורי השקאה (השקיה) בדלהמיה על שטח של 200 דונם, זאת בתנאי שנשיג את הכסף בעצמנו כהלוואה שתוחזר לנו ע"י פיק"א עם תום המשבר הכספי בו היתה שרויה. ביוני אותה שנה, מתאר שחטר, קרה אסון גדול במשק. מכונית משא שלנו שנסעה בהר הכרמל נתדרדרה לתוך ואדי עמוק ושלושה חברים שלנו נהרגו, רוטנברג עבר במקום התאונה וקיבל אינפורמציה על אשר קרה. כעבור מספר ימים הזמין אותנו רוטנברג לפגישה. באנו קרפ ואני, ואז הודיע לנו שהוא מסיר את הווטו שלו על התיישבותנו בדלהמיה.

סוף בעמוד הבא

המאבק - המשך...

שחטר מוסיף ומתאר: הגיעה לגשר ועדה של פקידי פיק"א לדבר על ליבנו כי נפסיק כל עבודה. ענינו בשלילה. כעבור מספר ימים הופיע עו"ד מטעם פיק"א והודיע לנו שאנו ממשיכים בבנייה. בעקבות זאת נדרשתי ע"י הרצפלד לשיחה דחופה בה ננזפתי קשות.

שמרתי על קור רוחי ואמרתי לו שאם נגזר עלינו ליפול כאשר כולם נגדנו, אנו בוחרים ליפול בכבוד, במאבק אקטיבי, משנשפיל את עצמנו. על שאלתו מדוע לא התייעצנו עם ההסתדרות, השבתי להרצפלד כי ידענו מראש שהיא תקבע לדחות את הצעד שהחלטנו עליו, בעוד שהמשך המצב הקיים משמעותו עבורנו – איבוד לדעת. לאחר מספר ימים הוזמנו לישיבת המרכז החקלאי שהתקיימה בראשית ינואר 1934 בה השתתפו מזכירות הקיבוץ, מזכיר ההסתדרות דוד רמז, רוטנברג ואחרים. סיפרתי על מצבנו שאין להמשיך בו, סיפרתי על הקונוניות בין הנהלת פיק"א ורוטנברג. חוץ מהרצפלד שדיבר נגדנו במרירות והטיל עלינו אשמה שלא תכופר, כל השאר תמכו בעמדתנו

מנהל פיק"א מצידו, מסר על הפשעים הכבדים שפשענו ע"י השתלטותנו על קניין פיק"א ללא הסכמתה. על שעלבנו בפיק"א בכך שלא מצאנו לנחוץ להודיע לה על הצעדים העומדים להיעשות על ידינו. השבתי שגם מי שמכיר בקדושת קרן הפרט, צריך להודות גם בקדושת חיי אנשים שמסרו את עשר שנות חייהם הצעירים כדי לזכות בהתיישבות בעמק הירדן בתנאים האכזריים של המקום. נאלצתי אני להתערב פעמים רבות בדבריהם כדי לתקן עובדות ששובשו. נאום פיקח ותקיף להגנתנו, נשא מזכיר ההסתדרות דוד רמז, שתהה

כיצד מחזיקים את האנשים בליכוד כזה, ובאמונה בלתי מעורערת ששיגו את מטרותם, ובלבד לא לנטוש את המקום החשוב לארץ. "את הסוד הזה אינכם יודעים. את הסוד הזה יודעים רק שחטר וחבריו", אמר רמז.

ישיבה זו שהתחילה בטון מתוח הסתיימה במצב רוח יותר טוב ובהרגשת הקלה.

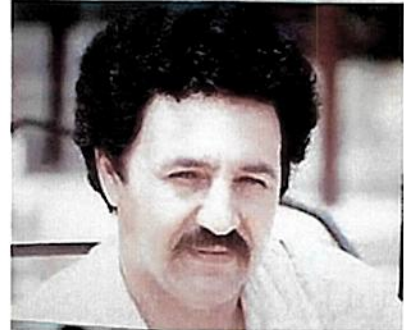
המשך יבוא...
(ערך: אבנר)

שבתאי לוי, הממונה על הקרקעות מטעם פיק"א, לקח על עצמו לרכז תוך חצי שנה שטח של 500 דונם להקמת הנקודה בדלהמיה ועד סוף השנה לרכז עוד 2,000 דונם לפיתוח ענפי המשק. אנשי גשר הודיעו שהם מקבלים את ההצעה, אך במידה שלא תתגשם במשך השנה, הם מתחילים באופן אוטומטי לבנות בדלהמיה. רוטנברג הודיע שיסיר התנגדותו להקמת בנייני משק באדמת דלהמיה, בתנאי שהמשק יבטיח שלא תסודר בו השקיה- נושא עקרוני מאד בתנאי הצנע של אז.

עוברים לפסים מעשיים - והתגובה לא מאחרת להגיע

המתכנן יוסקה איידלמן, קיבל על עצמו לערוך את תכנית הנקודה ולקבוע מיד את מקום הרפת, "לבל נהיה תלויים בהסכמת רוטנברג לספק מים לנקודה". בד בבד החליטו אנשי גשר לקדוח באר בתוך השטח המיועד לנקודה ואף התקשרו עם קבלנים לצורך קידוח. במקביל, כינסו את באי כח משקי עמק הירדן, שהבטיחו לעמוד לימינם במאבק עם פיק"א ועם רוטנברג וגם להגן עלינו במוסדות ההסתדרות, אם ידונו אותנו לכף חובה וידרשו את הפסקת הפעולה. בסוף נובמבר 1933 נפל הפור, כותב שחטר, ומבלי להודיע לפיק"א ולהסתדרות החקלאית, יצאנו להקים את בניין הרפת ולהפעיל את מכונת הקידוח. כעבור ימים אחדים עבר רוטנברג במקום, הבין את המתרחש ופנה לנציג הברון בתביעת הסבר על הנעשה בדלהמיה. קיבלנו הוראות מפיק"א לסתום מיד את חור הקידוח, ולהרוס את מה שבנינו. הם לא הסתפקו בכך, והודיעו על ניתוק הקשרים איתנו שמשמעותו הפסקת עבודת החריש העמוק שעבדנו בפרדס-חנה בטרקטור שלנו, בעל 50 כוח סוס. עבודה שלהכנסותיה היה משקל רב בהכנסות שלנו. כן תבעו מהמרכז החקלאי לתת לנו פקודה להפסיק כל פעולה ואף הודיעו על ניתוק היחסים עם מוסדות ההסתדרות והפסקת תשלומי התקציב ליתר שתי הנקודות שעל אדמת פיק"א – כפר-גלעדי ואילת-השחר.

תקוות ימי פלסו לי דרך....

שייקה פייקוב, 84 וחצי, נולד בתל אביב לצ'רנה לישראל מפולין ולסנדר (אלכסנדר) פייקוב אשר הפסיק את לימודי החזנות כשהצטרף לתנועת החלוץ ועלה מאוקראינה בשנת 1931. בילדותו המוקדמת התגוררה המשפחה במקווה ישראל. בהיותו בן שש וחצי נפטרה אמו ובשנת 1945 עבר עם אביו לקיבוץ אשדות יעקב. אביו נישא בשנית ומנישואין אלו נולדו שני אחיו בני וקותי. אחר סיום שירותו הצבאי עבד כמכונאי במוסך באשדות יעקב והמשיך לנגן כתחביב בשבתות ובחגים ולהפיק אירועי תרבות בקיבוץ ובהתיישבות העובדת. פייקוב הוא בוגר לימודי מוזיקה במכללת אורנים ובעל תעודת מורה מוסמך למוזיקה מטעם משרד החינוך. הוא זוכה פרס אמ"י מטעם אוניברסיטת אילן על תרומה יוצאת דופן לתרבות הישראלית ופרס אקו"ם על תרומתו ליצירה הישראלית.

בשיחתנו השבוע (אסתר שימרון המליצה לי לדבר איתו...) נשמע פייקוב, המתגורר במשמר השרון, מפוייס מתמיד. הבריאות משתפרת מצב הרוח בדרך כלל טוב, רק חבל לו שהזיכרון מעט בוגד בו והוא מתקשה לזכור שמות של אנשים שעבר עימם כברת דרך משמעותית. למרות מרחק השנים, אשדות בשבילו היתה ותישאר "קיבוץ נהדר" עם זכרונות שמלווים אותו לאורך כל הדרך. "אשדות בדמי", ציטוט שלו, ויעיד השיר

האלמותי "בזכותם של אנשים כאלה" שכתב, הלחין והפיק פייקוב בשנת 2001. המורה הראשון שלי למוזיקה בכיתות הנמוכות, מספר פייקוב, היה בעלה של עדנה סולודר (לא זוכר את שמו). מורה נוסף שהשפיע על יצירתי היה אברהם ארליך ז"ל, תברואן במקצועו, שהיה מוסיקאי מחונן, נגן כינור וניצח על המקהלה. אני החלפתי אותו.

אחרי הצבא (נח"ל) התלבט שייקה בין מכונאות למוזיקה. "איתרע מזלי ודב שפירא בחר בי מכולם לעבוד איתו במוסך של אשדות. בזכותו ידעתי לפרק קרבורטור מקולקל, לנקות, לכוון (זה מסובך) ולהחזיר למקום. טובה שימרון (רוסק) בהיותה מזכירה, פנתה אליי שאלך ללמוד מוזיקה. אמרתי לה: אני מכונאי חשוב בגראז'. לבסוף נרשמתי לאורנים. לימדו אותי טובי מורי המוזיקה של התקופה. אמרו עלי שאני קומפוזיטור מלידה, ולא ידעתי שאני כזה. נשאלתי לא פעם איך אני כותב שירים כל כך מהר, והשבתי שבשבילי זה הדבר הכי קל בחיים...

וכשעזבת את אשדות סימנת לך יורשת...

הייתי מורה למוזיקה של שרה שרון, היא מוצר שלי. מהר מאד זיהיתי את הכשרון שלה ואמרתי לה שבבוא היום היא תחליף אותי, וכך היה. היא תמיד היתה ילדה יפה, וכנערים מתבגרים היינו יושבים על הדשא מסתכלים בה ונהנים. גם עליי היו 'הזקנות' של אז אומרות: "אשינער קינד" (ילד יפה).

את **יורם טהר לב** ז"ל (כמו גם את יהודה שרת) פגש פייקוב לראשונה בעקבות הפינוי ליגור בשנת 48. שניהם למדו אז בכיתה ד' (אני גדול ממנו בחודש). כבר אז התבלט טהר לב בכישורי הכתיבה שלו ('כישרון הוא דבר מולד' מעיד שייקה). בהמשך הם יחברו יחדיו שלושה שירים. המפורסם מבין כולם הוא **שירי** שנכתב במיוחד עבור שרה'לה שרון שניצח את הקדם וייצג את ישראל באירוויזיון שהתקיים בדבלין 1993:

סוף בעמוד הבא

תקוות ימי פלסו לי דרך – סוף

על גדות הירדן בימים אחרים
גדלתי בין עוד אנשים שערים
הם שרו בלילה החם כדי לעודד את רוחם
והם שהשאירו לי את השירים שלי
אל תשאירו כח למחר
שירו שירו והדליקו אש
כי השיר הוא כל מה שיש

מתאר שייקה: "השיר הזה היה אחד מפלאי העולם. שרה'לה שרון, שמעולם לא הציגה את עצמה כזמרת, הופיעה כסולנית וניצחה את כל הפייבוריטים! היא נשלחה לייצג את ישראל באירופה. ליוויתי אותה אל תחרות האירוויזיון שנערכה באירלנד, אך שם לא שיחק לה המזל כמו בארץ, והשיר זכה במקום הלפני אחרון. באותה תחרות קדם אירוויזיון טבעה שרה'לה שרון את הביטוי הבלתי נשכח "הפרחים לצה"ל".

היה זה שירו השני של פייקוב שייצג את ישראל בתחרות היוקרתית לאחר שבשנת 1989 זכה השיר "דרך המלך" בביצוע גילי וגלית.

מה דעתך על המוזיקאים של היום?
אני שומע את שירתם ואת דעותיהם... כל אחד ודרכו ורמתו. אני חושב שהתקופה שלי הייתה יותר יסודית, יותר רצינית. אנשים כמו גיל אלדמע, נעמי שמר, משה וילנסקי ואחרים... בורחים לי השמות... אחר כך התרבות התחילה להתמסמס התחילו לכתוב שטויות, מילים לא ברורות. אני שונא שיטחיות.

איך הגעת למשמר השרון?
גרתי בנתניה בבית פרטי מוקף עצי פרי ודשא. לימדתי מוזיקה בשישה קיבוצים, אחד מהם הוא משמר השרון, שם התאהבתי בבחורה יפה ששמה רחל, ומאז אני שם.

רבים סבורים שאתה ראוי לפרס ישראל. מה דעתך?
גם אני סבור כך.

אבנרן

השיר פלא נאמר

שיר על אלה שאהבתי
שיר על אלה שהיו
שיר על אלה שידעתי
ועל אלה שהלכו

אמתי אתה קורא לי
אמתי אתה נואם
אמתי אתה כואב לי
וכאילו מתחנן

שיר לננו שיר חדש, השיר פלא נאמר
שיר על היום ועל מחר
שיר את השיר הזה, השיר אשר בלב
שיר לסובל ולאובד. לא אובד!

שיר כזה נולד עם צרכ
שיר כזה פתאום יוצא
שיר כזה כוחו מה יהיה
שיר כזה פתאום צולח

שיר כזה צושה שח
לפצאמיס הוא גם צלול
מי ער אותו שוכח
וחוצר ושר לו שוב.

שייקה פייקוב

דרושים: מתנדבים לשיפור התיעוד - יונתן

דברים בעקבות האסיפה בנושא: מאת שושו נתן

"סכום חד-פעמי למקבלי הרנטות"

כמה מילים נחנקות אצלי מול דפים לבנים של טיוטות. כמה אני מבקש לצעוק את התחושות, להעביר אליכם אמונה עזה בחיי הקיבוץ, בערכים אשר יותר מאי פעם, זועקים להתחדשות, להתחזקות. אני לא בא בטענות ולא משלח חיצים.

כל כולי הקשבה ומתוך כך אני מביא את הצעתי ומייחל לאישורה על ידי האספה הכללית הקרובה.

כוונת ההצעה היא לתת פתח לקיום, בירור חברתי ערכי גלוי וכן, אשר המציאות משוועת אליו.

הצעה:

א. האסיפה מחייבת דיון בנושא השיוון בקיבוץ ומטילה על המזכירות להכין ולממש חוגי דיון תוך פרק זמן של חודשיים מיום קבלת החלטת האסיפה.

ב. תופסקנה הנסיעות במימון פרטי לחו"ל עד להגשת הצעה "מתוקנת" לאסיפה הכללית.

ג. האסיפה מוצאת כי יש מקום לדיון בהשלכות כניסתה של הטלוויזיה הצבעונית ומחליטה כי עד לדיון שיתקיים בנושא זה באסיפה, תיפסק רכישת הטלוויזיות הצבעוניות והכנסתן לחדרי החברים.

לאור ההצעות הנ"ל, ומתוך מגמה לקיים בירור חברתי, מחליטה האסיפה כללית שלא לאשר בשלב זה את הצעת המזכירות.

שושו נתן

כמשתמש ומתעניין, שמתי לב ששאל ינאי, איש הארכיון, מוצא בקלות כל כתבה בעלון שנכתבה אי פעם על איזשהו נושא. כששאלתי הכיצד, שאל סיפר לי שעלון הקיבוץ / היומן, החל לצאת עם יסוד הקיבוץ ב-1924. משנה זו ועד 2010 אין עותקי עלונים מוקלדים או סרוקים, כלומר אין עותקים דיגיטאליים לעלון.

בסוף 2013, כששאל נכנס לעבוד בארכיון הוא מיד החל לטפל בסריקת העלונים כדי שקודם כל, יהיה להם גיבוי דיגיטלי. את הסריקות עשתה אירית גל תוך כדי עבודה בלוג. אבל, כידוע, הסריקות אינן טקסט "חיי" ולא מאפשרות חיפוש. (יש מערכות בימינו שמאפשרות סריקה של טקסט והפיכתו לטקסט "חיי" ובר חיפוש, אבל זה עולה עשרות אלפי שקלים). וזה לא פשוט לחפש נושא או כתבה ב-1500 עלונים. לכן שאל החליט שצריך להדפיס את כל 1,200 העלונים שיצאו עד 2010.

אירית גל בעלת קצב הקלדה / הדפסה גבוהה, התגייסה למשימה בהתנדבות והקלידה עד כה מאות עלונים ועדיין ממשיכה. כמו כן נרתמו למשימה בהתנדבות, תמר מעיין ז"ל, רינה הוימן ומרים שמיר שהקלידו עלונים עד ש... הפסיקו.

גם שרה בארי נרתמה וקיטלגה שנה אחת של עלוני אשדות.

בהרבה עבודה הוקלדו עד היום כ-75 שנות עלונים כשהעלונים מוקלדים זה מאד פשוט לחפש כל נושא וכל שם.

יש עדיין צורך להקליד 32 שנות עלונים שזה כ-600 עלונים.

בגלל חשיבות הנושא החלטתי להתנדב למשימה. קצב ההקלדה שלי איטי מאד והיכולת להתרכז לעבודה הזו, לא קלה, בכל זאת נרתמתי ואני מקליד לאיטי.

נשמח מאד, אם תצטרף/י למשימת ההקלדה. פרטים אצל שאל ינאי.

מצורף קטע שהקלדתי מעלון מספר 657
2.1.1981

בקעת כנרות לאן?

לא ידועות, תוך שהיא ממליצה לעמותת "בקעת כנרות" על התקשרות עם עמותה בשם "רוח הגולן" שמשרדה ממוקמים במושב חיספין בדרום הגולן שבראשה עומד הרב יגאל אריאל והמנהל הכללי שלה הוא גבריאל חמו. "רוח הגולן", כך על פי הפירסומים, מפעילה מספר לא קטן של בתי ספר ברחבי הארץ, חלקם הגדול במסגרת עמותה הנקראת 'רגבים', ועם הנדוניה הזו ביקשה 'רוח הגולן', בעידוד המועצה האזורית עמק הירדן, להתמקם במבני בית הספר הנטוש ולהפכו למסגרת תיכונית קבועה ויציבה. למרות שלכאורה מדובר בגוף דתי בעל אוריינטציה ימנית- נושא טעון מאד ככל שמדובר בקיבוצי השומר הצעיר - לא נערך דיון פומבי בנושא, ועמותת 'בקעת כנרות' בגיבוי המועצה האזורית, החליטה לתת אור ירוק למהלך. השנה מתחנכות בבקעת כנרות שתי כיתות ט' מטעם 'רוח הגולן'- רגבים והכוונה היא לאכלס בהמשך כיתות תיכון נוספות בין ט' ל"ב. מנהלת עמותת 'בקעת כנרות' עד לא מכבר, מירב אידלסון (בית זרע), שבינתיים סיימה את תפקידה (יש אומרים התפטרה) סרבה להשיב לכל שאלותינו בעניין זה. את מקומה ממלא באופן זמני, אילן אופיר משער הגולן.

ימי המוסד "מעם של פעם"

סוף בעמוד הבא

המוסד החינוכי בקעת כנרות המשתרע על שטח בן עשרות דונמים, נוסד ב-1950 ע"י הקיבוצים בית זרע ושער הגולן כמוסד חינוכי של השומר הצעיר ושימש ככזה עד תחילת שנות האלפיים. הקרקע עליה הוקם המוסד נחכרה ע"י בית זרע ושער הגולן, עוד לפני קום המדינה ל- 49 שנים, עם אופציה לתקופה דומה נוספת. בשנת 2004 נסגר המוסד באופן סופי (חסרון לקוטר) ורוב תלמידיו עברו ללמוד בבית הספר התיכון בית ירח. גם לאחר עזיבת בתלמידים, המשיך המקום להתקיים כאתר חינוכי, מנוהל בידי עמותה השייכת לשני הקיבוצים (להלן 'בקעת כנרות') אשר השכירה את השטח בחכירת משנה לידי מספר גופים, כאשר היעוד המקורי של המקום, לשמש מוסד חינוכי ללא כוונת רווח, נותר בעינו.

עם חלוף השנים הלכו תשתיות בית הספר והתבלו, כאשר הוצאות האחזקה (כ-200 אלף ₪ בשנה הכוללים מים, חשמל ביוב ועוד) נופלות על כתפי הקיבוצים השותפים שער הגולן ובית זרע. בשנת 2018 נחתם הסכם בין עמותת בקעת כנרות לבין 'הסוכנות היהודית' כאשר המטרה, כפי שמופיעה בתוכנית האסטרטגית של הסוכנות, היא "להפוך את שטח המוסד לשלוחה של הסוכנות היהודית במרחב סובב כנרת למען מימוש מטרות חינוכיות".

בשלב הראשון צירפה הסוכנות להסכם ארגון נוצרי אוונגליסטי, אלא שכעבור זמן לא רב בחרה לסיים עימו את ההתקשרות מסיבות

בקעת כנרות לאן? - סוף

נרדמו בשמירה?

כאשר נודע לחברי בית זרע על הכוונה להכניס למוסד גוף בעל השקפת עולם דתית-ימנית, התעוררה תרעומת קשה, בעיקר על העובדה שנושא כה קרדינלי לא הובא לדיון ציבורי. בלחץ החברים עלה הנושא לדיון בשיחת הקיבוץ של בית זרע, ובהצבעה יצא שרוב גדול של החברים (82 אחוז) מתנגד למהלך. בשער הגולן נטו תחילה לתמוך במהלך של כניסת 'רוח הגולן', אך כאשר שמעו משכניהם שמדובר בעמותה בעלת צביון ימני-דתי, הם לקחו צעד אחורה והחלו לבדוק את הדברים יותר לעומק. החשש העיקרי של חלק מחברי שני הקיבוצים, הוא שתחת המסווה של בית ספר תיכון תמים עם שילוב בקהילה הקיבוצית, נרקמת כוונה (יש אומרים מזימה) להקים באתר "בקעת כנרות" את המטה של תנועת 'רגבים', שיהפוך בהמשך ליישוב של קבע.

מהמתפרסם לאחרונה בעלון שער הגולן, עולה ביקורת קשה על המהלך, וחשש מפני הבאות. "הסוכנות היהודית, שחוכרת את המקום מעמותת בקעת כנרות", כותב חבר שער הגולן, "מבינה שאם היא רוצה להמשיך ולפעול במקום, עליה לשפץ ולתחזק אותו, פעולה הדורשת משאבים כספיים שאינם באים מהתקציב השוטף, ולשם כך עליה לחכור את הקרקע ישירות מרמ"י ולא בחכירת משנה כפי שנעשה עד היום". הכותב מדגיש שיכולתה של הסוכנות היהודית לגייס כספים פחתה מאד בהשוואה לעבר, בעוד "רוח הגולן" הוא ארגון גדול וחזק פיננסית.

חבר אחר החושש ממגמה זוחלת זו, סבור שעל הקיבוצים השותפים לפנות את המקום ממבני בית הספר, לפרק את השער והגדרות ולהפוך אותו לאדמה חקלאית של בית זרע, אחרת תהיה לנו כאן השתלטות דתית במרכז עמק הירדן כפי שהם עושים בהרבה ערים בארץ. חבר מודאג נוסף, מסתמך על תקנון עמותת "בקעת כנרות" שאושר ונחתם ב-2002, שקובע בין השאר ששטח המוסד ניתן לפיתוח בתחומים וכיוונים רבים ומגוונים

ואיננו מיועד אך ורק להקמת בית ספר כזה או אחר.

מי שהולך כנגד הזרם, הוא יהודה כהן, 76. כהן, יליד בית זרע שלמד בשעתו במוסד החינוכי בקעת כנרות, חצה בהמשך את הכביש, ומזה עשרות שנים הוא חבר מרכזי בשער הגולן, שם מילא וממלא תפקידי מפתח, בהם ניהול המפעל המצליח 'גולן פלסטיק'. "אסור לנו לפסול את האחר בגלל שדעותיו שונות", מסביר כהן "וצריך לראות איך משתפים איתו פעולה. כאשר מדברים אצלו על גזענות כלפי יהודים באירופה או מקומות אחרים", הוא מוסיף, "אסור לנו לנהוג גזענות של יהודים כלפי יהודים". בהבט המעשי סבור כהן שאין לנו את הכסף שיש ל'רוח הגולן' שהקימה קבוצות חינוך בכל הארץ ולמצוא שותף אחר לא יהיה פשוט.

בשורה התחתונה: מזכירות שער הגולן הודיעה שלאור המידע שהתקבל היא מיישרת קו עם החלטתה של בית זרע בנושא 'רוח הגולן' תוך שהיא מאמצת את בקשת ועד עמותת בקעת כנרות להאריך את ההסכם עם רוח הגולן בחצי שנה נוספת, במהלכה ייעשה נסיון למצוא גוף ציבורי אחר לצורך התקשרות. במקביל, יערך מו"מ מול הסוכנות על מסירת המקום בחכירה ראשית בתמורה לפיצוי על השקעות עבר.

ראש המועצה האזורית עמק הירדן **עידן גרינבאום** שתמך בשעתו בכניסת "רוח הגולן" לבקעת כנרות וספג על כך לא מעט ביקורת, מסתפק באמירה כללית: "מדובר בדיון פנימי בין העמותה המחזיקה את מתחם בקעת כנרות לבין הקיבוצים בית זרע ושער הגולן, ומשכך, ראוי שיתקיים בין חברי הקיבוצים באמצעות המוסדות הנבחרים שלהם".

אבנרן

הקצרים שלי ועל אחריותי

חדש על המדף

אני מברכת אותנו, קהילת אשדות יעקב איחוד על כל גווניה, שזכינו שגל מלמוד הצטרף לצוות המוביל של אשדות. ואני מאחלת לנו, שגל יזכה לשיתוף פעולה בתפקידו עם בעלי התפקידים האחרים והעיקר עם דובי שושני. **בהצלחה גל.**

מידעים "דרמטיים" מהסיפריה

אהבה שטיינברג, בעלת הידיים הטובות והמרפאות, שטיפלו בנאמנות בכל הפואבים והדווים מכל הצפון, יצאה לפנסיה. ובאה להשפיעה מטוב ידיה ונשמתה, על הקוראים והספרים בספרייתי. באה בהתנדבות והביאה איתה יכולות טיפול ב"קליינטים", ומוסר עבודה שאני לא עומדת בו. ויואב (למי שלא יודע, הוא בעלי) שסייע לי במסירות ובאהבה, במשך שנים לא מעטות להחזיק את שרית- הספריה, בזכות אהבה זוכה ליותר שעות פנסיה פנויות.

אלתר אופיר, הקורא המסור ורב הידע, ואיש שיחה מרחיב דעת, עבר "תאונה" ורגלו גובסה, שהה מספר שבועות "בבית אחדות" של כנרת, חסר לנו מאוד בספריה. אך כבר יש סימנים ראשונים לחזרתו לספריה, ונוכל לחזור לדון בתולדות המהפכות הרוסיות והשפעותיהן על תולדות הציונות.

וגם חסרים לנו ילדי הגנים והגנונים, שהיו באים, בימים הטובים, לפני קורונה, לשחק ולתת לי הזדמנות לספר סיפורים, שאני מאוד אוהבת, ואפילו עזרו לי לחפש את האריה שמתחבא בין המדפים החשוכים בעומק הספריה. והשמחה גדולה.

שבת שלום, בריאות ופידודים שלאחד הם גן-עדן ולאחר גיהנום שהיגיע זמנם לעבור מהעולם. לו יהי.

ברוריה

"עד שנגיע הביתה" / מיכאל שיינפלד
רומן בדיוני על מחנך המתעלם מהגבולות שבין בית ספר לבית ומהשוני בין חדר הכיתה לחדר טיפולים [...] המורה איתן פלס מחנך את עשרים וארבעה תלמידי כיתה י' 3 באהבה גדולה, ויחד עם ליאת אשתו הוא מגדל את בנם היחיד מתן. בלילה גשום, בשעה מאוחרת, נשמעת דפיקה בדלת ועל מפתח ביתם עומד תמיר ...

האקס / אלאפייר ברק (מתח)
לפני עשרים שנה היא הרסה את חייו. עכשיו יש לה הזדמנות להציל אותם. אוליביה רנדל היא סניגורית פלילית, מהטובות ביותר בניו יורק. כשגיק האריס, ארוסה לשעבר, נעצר באשמת רצח משולש ומתברר כי אחד הקורבנות קשור לרצח של אשתו – לה אין ספק לגבי חפותו. השאלה היחידה היא מי התאמץ כל כך להפליל אותו, ומדוע.

האישה עם המזוודה הכחולה / ואלרי פריין
ז'וסטין היא רק בת 21, ואין לה כוונות לעזוב. הרי יש לה עבודה: סניטרית בבית אבות צנוע בעיירה. היא יודעת שאחרים אולי ירימו גבה. מה לבחורה צעירה ולבית אבות? אבל ז'וסטין אוהבת את עבודתה ואת הזקנים העוזבים שאיש אינו מגיע לבקר. אט-אט נרקמים יחסים מיוחדים בינה לבין דיירי בית האבות. הם פותחים בפניה את לבם, והיא כותבת את סיפוריהם. ברגעים קשים, כשהאופק מאפיר, היא קוראת להם מזיכרונותיהם שלהם ומשיבה אותם לרגעי האושר שחוו אי אז. סיפור שיש בו אהבה וגעגועים, זיכרון ושכחה, וסוף שכולו התחלה ותקווה.

להתראות בספריה -
ברוריה

חברים חדשים – ברוכים הבאים

שם מלא: גלי אלטר מימוני

תאריך לידה: __08.08.1984__

מקום מגורים בילדות: אשדות יעקב איחוד

מקצוע: מדריכת אומנות

מקום עבודה: בין עבודות

שם מלא: רן מימוני

תאריך לידה: __06.09.1986__

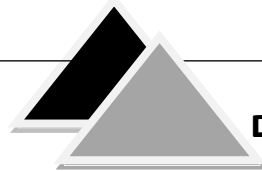
מקום מגורים בילדות: ירושלים

מקצוע: היי-טק

מקום עבודה: פארק אדיסון

רן ואני (גלי) ביחד כבר 5 שנים, למעשה שאלת המעבר לקיבוץ הייתה תמיד באוויר אך לא יצאה לפועל. חיינו בתל אביב כ-3 שנים. שם רן עבד בחברת וקסיגו, ואני עבדתי כמדריכה בסטודיו לפיסול. קצת אחרי שנטע נולד החלטנו להגיע ולהתגורר בקיבוץ, ומה נאמר?! התאהבנו כמובן... במהלך השנה וחצי האחרונות רן פתח חברה משל עצמו הממוקמת בפארק אדיסון ואני לאחר שנה בה הייתי עם נטע בבית מחפשת את היעד הבא. אני מודים על כך שאנחנו מוקפים פה במשפחה ובחברים ומתרגשים לקראת הבאות.

אשדות היא בית עבורנו מאז ומתמיד, נשמח להיות חלק מקהילה מקסימה ומיוחדת ולתרום להווי התרבות.

למה דווקא מצרים

האמת גם אני הפתעתי את עצמי, שוחרת מוזיאונים שכמותי שלא מפספסת אף הזדמנות לבקר במטרופוליטן, במומה, בגוגנהיים ובעוד כהנה וכהנה מוזיאונים חובקי עולם, פתאום ברגע של מיקוד מוחלש, עושה סוויץ', 180 מעלות, ומתבייתת על מצרים.

הפיתוי היה דרך קשרי פייסבוק, תמונות מרהיבות מהמדינה השכנה, שפרסם מולי ברוג, שידריך אותנו בהמשך. דודו מרים גבה, נראה לו קצת תמוה, מצרים??? אבל מהר מאד מתעשת ומשתכנע שזה יהיה מסע חשוב שידובר בו רבות. הימים הם ימי ראשית האומיקרון, מצרים עדיין לא אדומה ואפשר לצאת אליה, ואז מכל עבר: השתגעתם? זה לא מתאים עכשיו, יש אזהרת מסע, יש קורונה, חכו קצת, מה בוער? (סנוב! באילת כבר היית?) ומנגד כאלה האומרים: מכל הטיולים בעולם הטיול למצרים היה המהנה והמרתק ביותר. בספר שמות למדנו על בני ישראל שהיו עבדים לפרעה במצרים, שבנו ערי מסכנות, את פיתום ואת רעמסס, שביצעו את עבודות השדה והבנייה תוך כפייה, למדנו שפרעה ניסה לעצור את הריבוי הטבעי והמהיר של בני ישראל, אך כזכור: "וכאשר יענו אותו, כן ירבה וכן יפרוץ" וכאשר ניסו בני ישראל לחזור לארץ כנען, פרעה לא מאפשר "ויכבד לב פרעה..." שמחנו עם "סוס ורוכבו רמה בים..." בקיצור, אויבים. נחזור לתקופתנו, מצרים אחראית למלחמות עקובות מדם מול ישראל, ההיסטוריה מוכרת לכל מי שחי כאן, לחם וחלם. תפנית היסטורית התרחשה עם בואו של אנואר סאדאת ב-1977 לביקור בישראל, ביקור שהביא להסכמי השלום עם מצרים. מנקודה זו ואילך, עם עליות וירידות, כולנו עשינו סוויץ', שמנו את העבר הכואב בצד ועידן חדש החל בתודעה. עם ישראל נוהר בהמוניו למצרים, קבוצות קבוצות, משפחות משפחות, נהירה חד-סיתרית. בהצתה מאוחרת של כ-40 שנה החלטתי שזה הזמן.

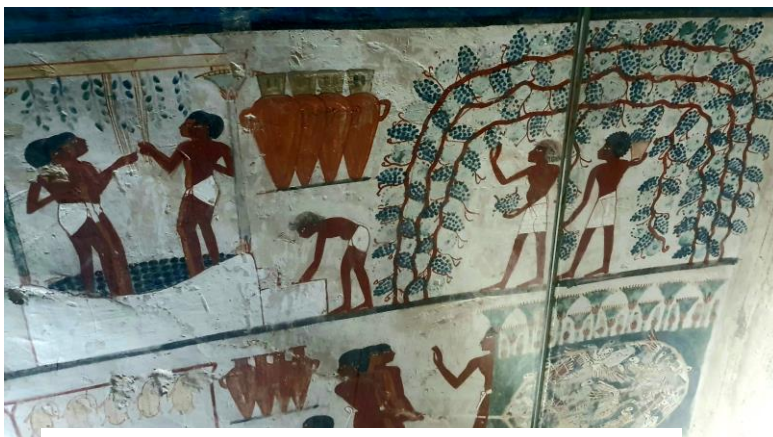
טיסה של שעה ואתה בקהיר. שדה תעופה בינלאומי, מכובד, אך כבר ביציאה ובנסיעה ברחובות קהיר אתה מגלה את העוני המחפיר, את הדלות הניבטת כמעט מכל פינה, למעט אזורי תיירות. תיירים כמונו משתכנים במלונות מסודרים, ברמה בינלאומית, כשבכניסה לכל מלון מקבלים את פנינו גיבורי חג המולד, סנטה קלאוס ועץ אשוח מקושט. אבל לא לשם כך התכנסנו. פנינו לעולם העתיק על מקדשיו, קברי המלכים וכמובן הפירמידות, אוצרות שיד אדם בנתה ונשמרים כבר למעלה מארבעת אלפים שנה. כל מה שלמדנו על שבעת פלאי תבל מתגמד לנוכח הפלא עצמו. המצרים הקדמונים האמינו בחיים שלאחר המוות, בחיי הנצח בהם יזדקק המלך המת לציוד המפואר, כמו זה שהיה לו בחייו, ולכן גדשו את הקברים בחפצים יקרי ערך, בציורי ובתבליטי קיר, ובכל מה שיכול להגן על המלך ממרעין בישין. רוב האוצרות נשדדו מהקברים במהלך השנים, הקבר היחידי שכמעט ולא נשדד הוא קברו של תות ענח' אמון, שמת בגיל צעיר מאד. במתחם קברו מצויים, המומיה וציורי קיר נהדרים אך האוצרות שמילאו את קברו הועברו למוזיאון הארכיאולוגי בקהיר. רוב קברי המלכים נמצאים בלוקסור (שעה טיסה מקהיר) עמק המלכות והמלכים הם אזורים מדבריים, כיתתנו רגלינו באבק המדבר, פקדנו את הקברים, הרגלים כבר כבדות אך העיניים אינן שבעות מן המראות. בקברי המלכים מתוארים הקרבות, הניצחונות, הכרכרות והפולחנים לאלי מצרים השונים, אך יותר מכל אהבתי את קברי האצילים, שהם נחותים מהמלכים אך בהם ניתן למצוא את חיי היום יום, ציורי קיר המתארים את מלאכות השדה, זריעה, קציר ודיש. ציד, דיג, בציר ענבים ודריכתם בגת, אלפי שנים ואתה מבין איך חיו האנשים. ולא דיברנו עוד על המקדשים שבנו לעצמם המלכים. המקדש המפואר ביותר נמצא באבו סימבל, כמעט על גבול סודן, רעמסס השני (זה שכנראה התעמר בבני עמנו) בנה לו ולאשתו האהובה נפרטרי, שני מקדשים זה לצד זה, חצובים בסלע אדמדם ומתנשאים לגובה עשרות מטרים, בכל אחד מהם חדרים שחצובים בסלע, שדרות של פסלי ענק, ועל קירותיהם נחרטו סצנות יפהפיות של הבאת מנחה לאלים, של מלחמות, ניצחונות ועוד ועוד.

מכלול הקבורה של חפרע והספינקס

מקדש רעמסס השני באבו סימבל

בציר הענבים, דריכתם בגת עם כדי היין

המסע הזה היה רווי באמנות ובמפגשים מרגשים, אתר נוסף הגורם התרגשות רבה לתייר הישראלי הוא קבר החייל האלמוני בקהיר בו נקבר גם סאדאת.

אנדרטת החייל האלמוני הוקמה בהוראת הנשיא סאדאת בשנת 1974 לזכר החיילים המצריים שנפלו במלחמת יום הכיפורים (בלשונם מלחמת אוקטובר) 15,600 חיילים. האנדרטה נחנכה באוקטובר 1975. סאדאת נרצח באוקטובר 1981, בעת שישב על בימת הכבוד במצעד זיכרון ליד האנדרטה. סאדאת נקבר באתר הזה.

האדריכלות המרשימה של האנדרטה "מתכתבת" עם מבנה הפירמידות, סמלה של מצרים. שאלו אותי איך מרגישים מבחינה ביטחונית במצרים, על כך אני עונה שבארצנו אני לא מרגישה בטוחה כמו שהרגשנו שם. שוטרים ומאבטחים בכל פינה, הם רוצים תיירים, זוהי פרנסה ובימים של קורונה כשהתיירות מדולדלת כל תייר-אוצר. לא דיברנו עוד על אסואן, על הנילוס, על השיט, על המוזיאון החדש והמפואר בקהיר, (זה עם המומיות), על הקבוצה הנהדרת, על מולי ברוג, מדריך משובח שקורא הירוגליפים, ועל עוד המון, אלה רק צימוקים, אנקדוטות, אבל צריך לספר כי "כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח..." ולא רק בפסח. ולמה אתגעגע? לפלאפל המצרי!

ברכה פונדק

אנדרטה לחייל האלמוני וקבר סאדאת

מי ומה באשדות

כמי שפוקד מדי פעם את חדר האוכל, אני שואל את עצמי לא פעם האם מדובר בגזרת גורל או שמא בתופעה שניתן לפקח ולשלוט עליה. כוונתי להמולת הילדים המגיעים מבית הספר בהמוניהם, שעבורם, כך מסבירים לי אנשי חינוך, חדר האוכל הוא סוג של 'פורקן' ובמצב זה עלינו המבוגרים להבין ולהתחשב. האמת שכאשר מתרגלים לרעש הוא הופך אט אט לנסבל. אז אוקיי, במקום לחנך את הנוער לשמור על שקט יחסי (צא ולמד מילדי החינוך הדתי למשל) אנחנו 'מחנכים' את המבוגרים להתרגל לרעש ולהמולה, ועושה רושם (תשאלו את רינה פלג) שזה עובד לא רע.

**מעשה בבחור קצת מוזר
שאת רכבו במגרש החניה נצר
לא עזרו תחנונים
וטענות השכנים**

**וכאשר קיבל תו אזהרה שהרכב יגרר
אל צידו השני של המגרש מיד דירדר**

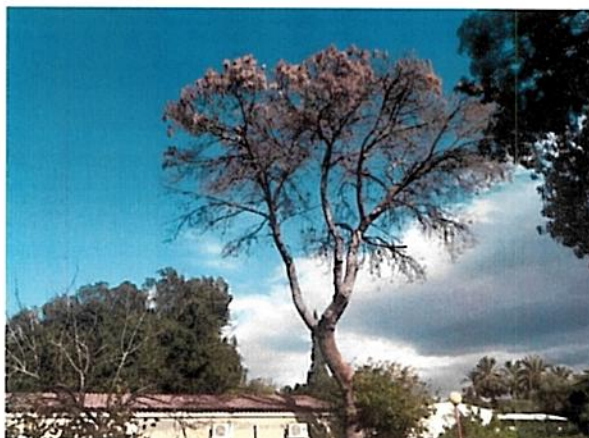
שער הכניסה לאשדות היה פעם קודש הקודשים. בשעה חמש נסגר שבתות וחגים הס מלהזכיר. קשוח קשות. והנה בעת האחרונה חל שינוי. השער פתוח עד שעות חושך מתקדמות, שבתות וחגים פתוח מלא מלא. האם זו תוצאה של התרופפות המתח הבטחוני או שמא השלמה עם המציאות של ישוב גדול עם אילוצים שמכתיבים הגמשת נוהלים.

סוף בעמוד הבא

אני לא יודע אם זה קשור למשבר האקלים לבעיות תזרים או סיבה אחרת, אבל מי שחשב שעצי הסיגלון שמתו מעודף גיזום, הם תופעה חד-פעמית, מוטב לו שישים לב מה קורה לעצי האורן הוותיקים באזור חדר האוכל ובמקומות נוספים, לעצי הברכיכטון האדרי, שמתייבשים לנגד עינינו, לאקליפטוסים גבהי צמרת ואפילו לעצי פיקוס אימתנים שהולכים ודועכים עד מוות (ליד הארכיון למשל) ולא אלאה אתכם בדוגמאות נוספות.

השאלה הרלוונטית לנושא זה היא: האם מדובר כן או לא, בעצים 'מסוכנים'. אם עץ עומד זקוף, למרות שקליפתו כבר הושלה ותולעים מקננות בקרבו, הוא עדיין עשוי להחשב כעץ 'לא מסוכן' מהטעם הפשוט שעלות כריתת עץ ופינויו, עלולה להגיע לאלפי שקלים.

אז כדי להמחיש, צרפתי מספר דוגמאות ואני סומך על גל מלמוד, שיעשה את מה שנחוץ ובהקדם.

מי ומה - סוף

תוכנית לשינוי יעוד של המקום למשהו אחר, או לעשות את מה שהתחייבנו, קרי להקים שם מוזיאון בהשקעה אדירה ולתחזק אותו בהשקעה גדולה לא פחות. עידן מדגיש שלהכניס את המנהל ולתת לו לעשות מה שהוא רוצה, היא אופציה שלא תעלה על הדעת, ולכן מחפשים דרכים יצירתיות.

מזל טוב!

לשירן וצמית ניה להולדת הבת

- אאלנה

אחות פאולסט, אלה ואריאל

לליאורה ואורי ניה להולדת

הנכדה

מזל טוב לכל המשפחה!

עבת פאולסט!

עלון 1575

עריכה ומי ומה – אבנר רון

שער – ברכה פונדק

עימוד – אירית גל

צילום עלון – אתי רון

קיבוץ באפור
צילם : דובי שושני

המבנה הקרוי משטרת צמח ניצב כך, מאז עזבה אותו חטיבת העמקים שהתאחדה עם חטיבת הבקעה. עשרות שנים ושום דבר לא קורה למעט כתובות גרפיטי שצצות כפטריות אחר הגשם. יוסי ורדי ניסה בשעתו להפוך את המבנה הדו-קומתי למוזיאון, אפילו שם ניתן לו: "קסם על ים כנרת" אלא שהקסם פג מהר מאד, והתוכניות לא מומשו מעולם. הסיבה: עלות כספית אסטרונומית. השבוע פניתי לעידן ג. שהסביר שאנחנו תקועים באותו לופ מול המינהל, שזה אומר או להחזיר להם (למינהל) את המבנה על מנת שישווקו אותו למי שהם רוצים אחרי שיעשו